Akbaba

Cinsiyet değiştirenler çoğalıyor:
(Gazetelerden)

Vaktiyle erkek olan kadın — İnan ba
na kocacığım, şimdiye kadar hiç bir kadın
la düşüp kalkmadım!...

GRAFİKA

S-113

Çocuklarınız büyüyor...

Bu çağda, onların, bol vitamin ve kaloriye ihtiyaçları vardır. Onlara, kalorisi ve A, D vitamini bol SANA yediriniz!

Sana
Kahvaltılık margarini.

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter
Selâmi Münir YURDATAP
Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇAR

Abone Şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Sayısı: 50 Kuruş

ADRES:
Klodfarer caddesi No. 8-10
Beledîye — İSTANBUL.
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Telefon: 21811

Etibank. T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu

ANKARA SİGORTA ŞTİ.

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir
(İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ)
Galata — Bankaalar Cd. No. 80
ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580

Telgraf:
ANTAS — İSTANBUL

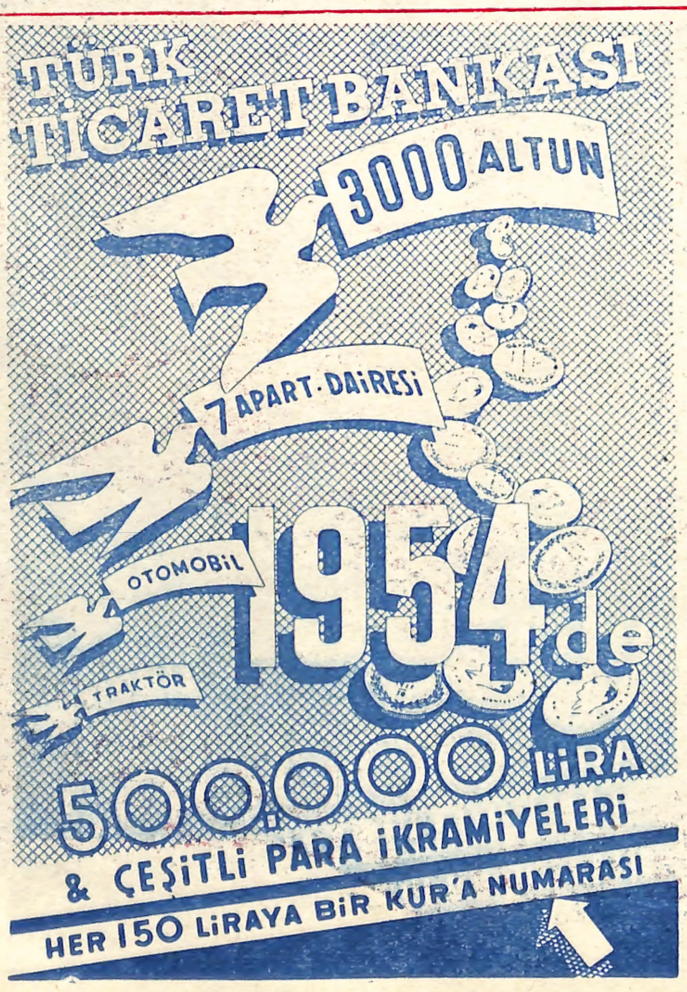

GRİPİN
faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Seba Melikesi
Belkıs
3 üncü baskısı çıktı
Fiatı: 50 Kuruş

SAYI : 101 — CİLT : 4 18 ŞUBAT 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Kömür

Kış, muhalefet basınını ateş lendirdi. Hani sayın yazarların ellerinden gelse, bir kömür çarpmasiyle iktidarı devirivereceklər ve bir sabah, Adnan Menderes'i, dudağının köşesinde, donmuş bir tebessümle kaskatı görüvereceğiz !

Ne o?.. Vatandaşlar yakacaksız kalmış...

Doğrudur: Kış, bir yandan, insafsızlık bir yandan bastırınca, depolar kapılarını, dükkân lar kepenklerini indiriverdi: Odun yok, kömür yok!..

Öyle bir mevzu ki, D. P. hükûmetini fıkraların mangalında, başmakalelerin ocağında, kalemlerin şişine geçirip kebap etmek için birebir!

Hele zavallı Fahreddin Kerim, Demirağ'ın, K. P. üyelerine ikram ettiği kuzu çevirmelerine döndü: Tanrının günü, matbuat ateşinde kızarmaktan içinin yağları eriyor!

Yalnız, bir tesadüf beni ansızın kendime getiriverdi:

Biraz evvel, eski Akbaba koleksiyonlarını karıştırırken, ne görsem beğenirsiniz: Taaa, 1923 yılından beri, bütün kış sayılarımızda, kömürsüzlüğe, odunsuzluğa dair karikatürler, nükteler yok mu?..

Bakıyorum; iki elleme kömürünü kurdeleye bağlamış bir genç, nişanlısını ziyarete gidiyor!

Bir başka nüshada bir başka resim:

— Odun gibi adam...

— Yaaa çok kıymetli demek!

Elimdeki koleksiyonu değiştiriyorum. Şakalar devam ediyor:

— Zelzele mi oluyor?..

— Hayır karıcığım, üst kattakiler titriyor!

Hayır, hayır, Akbabanın otuz yıllık koleksiyonundan daha geriye gidelim:

Bir yangın olsa, ah ısıtsam vücudümü!

Mısraı, İsmail Safa'nındır ve şöyle böyle yarım asırlıktır.

Demek ki, memleketin yakacak derdi, en az elli yaşında!..

Elli mi?.. Kendi gafletime kendim güldüm:

Âteşlik eder sâna bu sînemdeki dâğım,
Serd oldu havâ, çıkma koyundan kuzucâğım!

Diyen şair, Lâle devrinin şeyda bülbülü Nedim değil mi?..

Hayır, hayır, bu da yanlış... Cedlerimizin:

— Allah, fakir fukaranın yardımcısı olsun, ot yok, ocak yok!

Duası, bizde yakacak derdinin 14 Mayıs 1950 doğumlu yeni bir dert değil, Türk dili kadar eski, asırlık bir dert olduğunu gösteriyor.

Kömür dâvası, partiler arası bir kavga konusu olmaz. Onun karası, az çok hepimizin elinde ve yüzünde vardır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

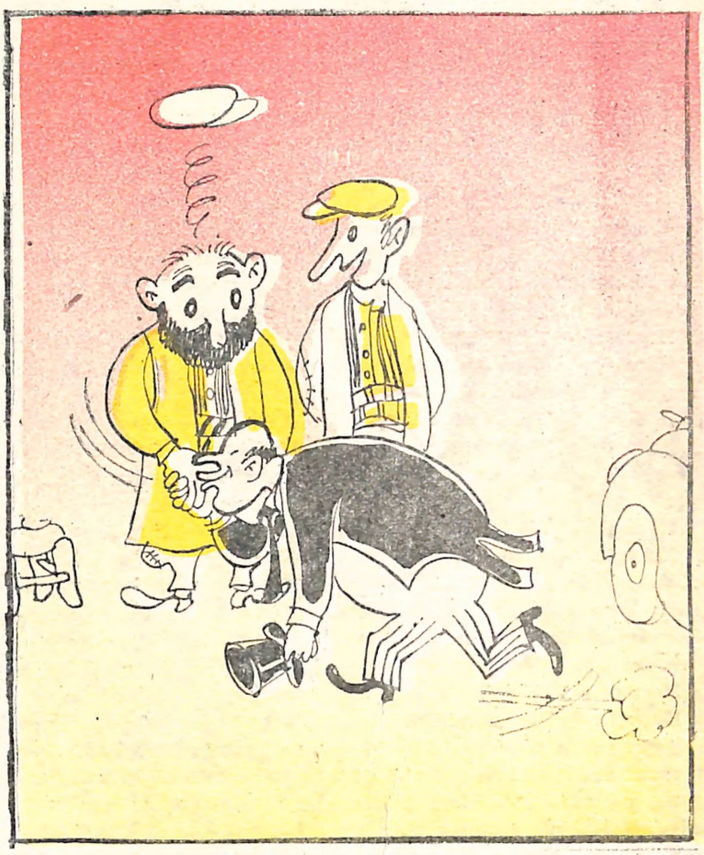

— Seçimler yaklaştı galiba emmi!..

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Yeni Ulus Sahibine

Bir elde kitap, kalem bir elde,
Herkesçe tanınmış iktidarın!
Lâkin, okuyup da yazmasan hiç,
Billâhi çok artar itibarın!

Orhan Seyfi ORHON

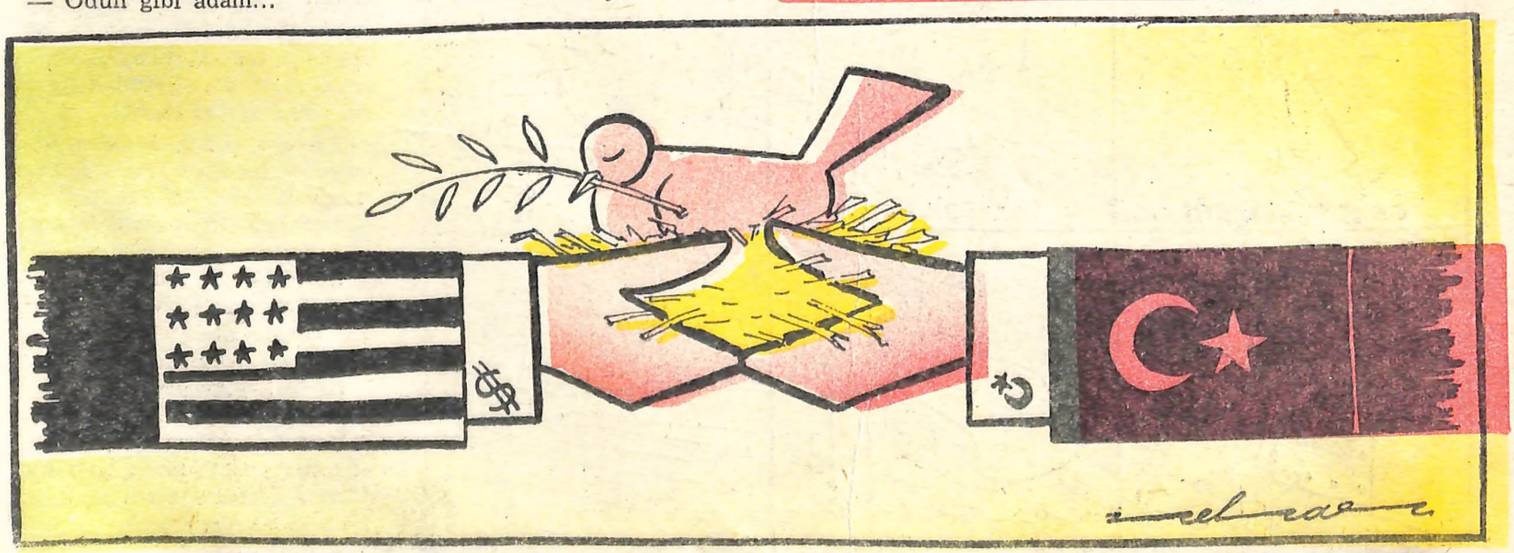

GARİP KUŞUN YUVASII.

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 45 inci FASIL —

Karagöz — Hacivat, farkında mısın, bize bir tuhaf bakıyorlar?

Hacivat — Tabiî öyle bakacaklar!

Karagöz — Bazıları yüzümüze sırıtıyor, bazıları da kaşlarını çatıyor!

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Hiç tanımadıklarımızdan güler yüz gösteren var. Tanıdıklarımızdan da başlarını çevirenler oluyor!

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Kapıcılarda bile mu amele değişmiş!

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Şu kâtip Moiz efendiye bak, yüzümüze nasıl gülüyor?

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Ulan, hıçkırık mı tuttu, ne oluyorsun: Tabiî, tabiî? Hem bana baksana, neden tabiî oluyormuş? Yani sen anlarsın da, ben anlamaz mıyım?

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Vay mendebur? Ulan sen neden benden akıllı oluyorsun? Sende akıl ne gezer! Akıl olsa, başımıza bu işleri getirir miydin? Mahalle muhtarı olamadan mebus olmaya kalkar mıydın? Baksana, gazeteler yazıyor: Seçim başlıyacakmış diye, mebusluk istemek için Ankaraya gelenleri tren almıyormuş! Daha şimdiden Demokratlara mebusluk istemek için müracaat edenler, bilmem kaç bini bulmuş! Bu kadar müşterisi bol, talibi çok olan bir işi bize kaptırırlar mı? Mebusluk derken hamallıktan güç kurtulduk! Benim bir aptallığım varsa, o da sana kanıp buralara kadar gelmem!

Hacivat — Tabiî, tabiî!

Karagöz — Ulan Hacivat, beni kızdırıp durma!

Hacivat — Aman Karagöz, sana ne yaptım, neye kızıyorsun?

Karagöz — Ne oluyorsun, öyle: Tabiî, tabiî!

Hacivat — Öyle cevap verilecek sualler soruyorsun, ben de tabiî, diyorum!

Karagöz — Ulan, bunun neresi tabiî, söyle bakayım? Bize her zamankinden başka türlü bakmalarının nesi tabiî?

Hacivat — Her zaman buraya böyle mi geliyorduk?

Karagöz — Ne gibi?

Hacivat — Halkın omuzunda, arkamızda alayla mı geliyorduk! Böyle geldiğimiz için onlar da bize başka türlü bakıyorlar!

Karagöz — Sahi be! Peki, kiminin yüzümüze gülüp, kiminin kaşlarını çatması neden? Buna da bir kulp uydur bakayım?

Hacivat — Ha, Karagözüm, bak, bunu anlamak için biraz fetanet ister. Darılma ama, o da sende yok!

Karagöz — Vay, kendini beğenmiş küstah herif vay! Sende olan fetanet bende neye olmasın?

Hacivat — Olsa anlardın!

Karagöz — Nesini anlıyacağım? Elâlemin keyfinin kâhyası mıyım? Canı istiyen gülüyor, istemiyen somurtuyor.

Hacivat — Yok, sebebi olmadan olmaz!

Karagöz — Böyle şeyin sebebi olur mu?

Hacivat — Sebebini söylersem, senden daha akıllı, daha dirayetli, daha fetanetli olduğuma inanır mısın?

Karagöz — İnanmam, söyleme! (Sakalını sıvazlar.) Şuna bak, sebebi varmış da o anlamış, ben anlamamışım! (Tekrar sakalını sıvazlar.) Ulan, merak ettim, söyle şunu neyse!

Hacivat — Dediğim gibi, senden daha akıllı olduğumu kabul et, söyliyeyim!

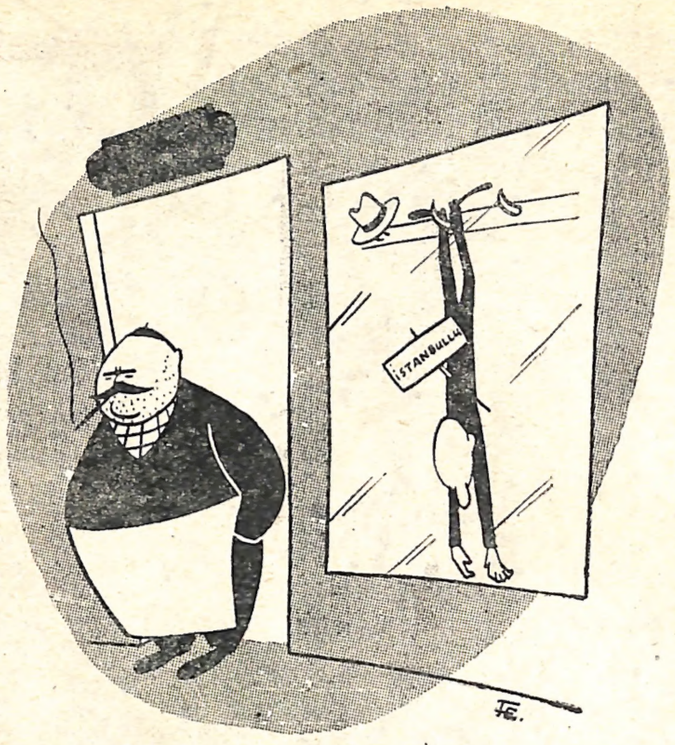

YAZISIZI..

Karagöz — Tuu, sana yazıklar olsun! Şu herifle neye dost oldum be! Başıma getirdiği bunca belâ azmış gibi, bir de adımı aptala çıkaracak! Ulan istemem,, söyleme, namertliğinle kal! (Tekrar sakalını sıvazlar.) Hacivat eğer saçma bir şeyse tepene ineceğime şüphen olmasın! Hadi söyle, eğer doğruysa benden akıllı olduğunu kabul edeceğim!

Hacivat — Karagözüm, bizi buraya Halk Partisi taraftarları getirmedi mi?

Karagöz — Ey?

Hacivat — Onların sırtında gelmedik mi?

Karagöz — Ey, geldik!

Hacivat — İşte mesele bu!

Karagöz — (Yumruğunu kaldırarak) Ulan, bu muydu yumurt liyacağın hikmet? Bunu bilmiye cek ne var?

Hacivat — Dur, telâş etme! Ne ticesini de söyleyim: Tabiî bizim bunlarla geldiğimizi görenler, bizi Halk Partisinden sandılar. Bunun için Halk Partililer yüzümüze gülüyor, Halk Partisine aleyhtar olanlar somurtuyor!

Karagöz — Sahi be! Sen, bazı şeylerde benden daha akıllısın Hacivat!

Hacivat — Bazı şeylerde mi?

Karagöz — Tabiî, tabiî!

Hacivat — Ne demek bazı şeylerde? Yani bazı şeylerde de sen mi, daha akıllısın?

Karagöz — Tabiî, tabiî!

Hacivat — Anlıyamadım: Tabiî, tabiî, ne demek

Karagöz — Neye anlıyamıyorsun, senin tabiî, tabiîn işte! Kötülükte, şeytanlıkta sen akıllısın. İyilikte, insanlıkta ben!

Hacivat — Vay!..

Karagöz — Vayı, mayı yok! İyi bir insan olmasam, senin gibi bir

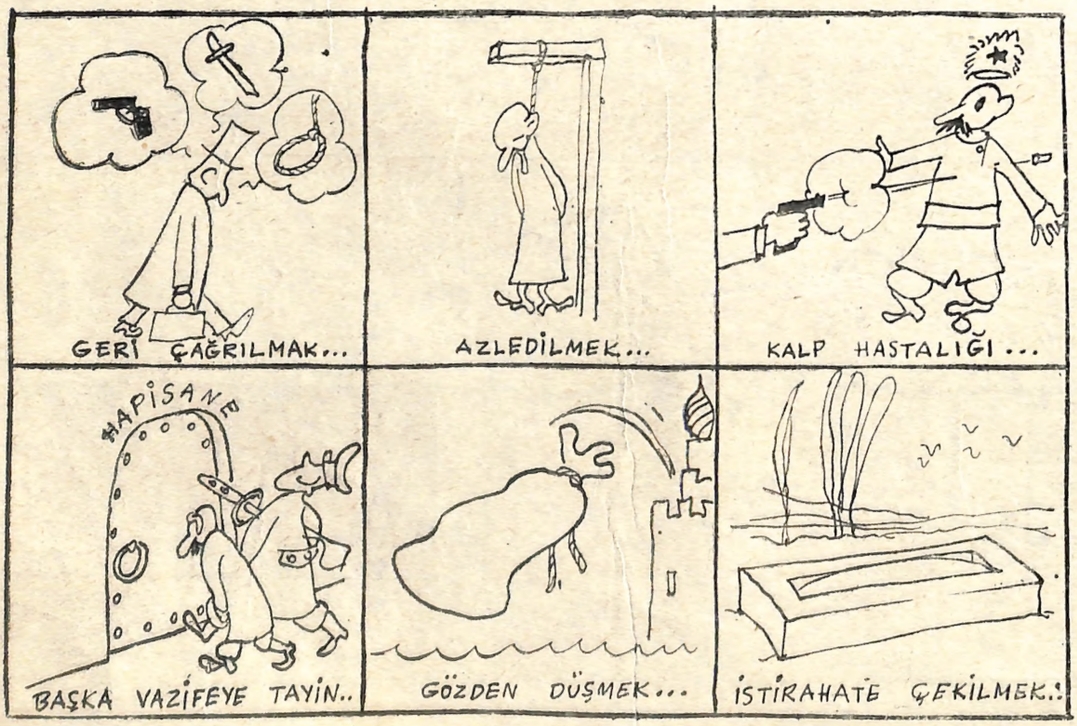

BAZI KELİMELERİN RUSYADAKİ MÂNALARI!..

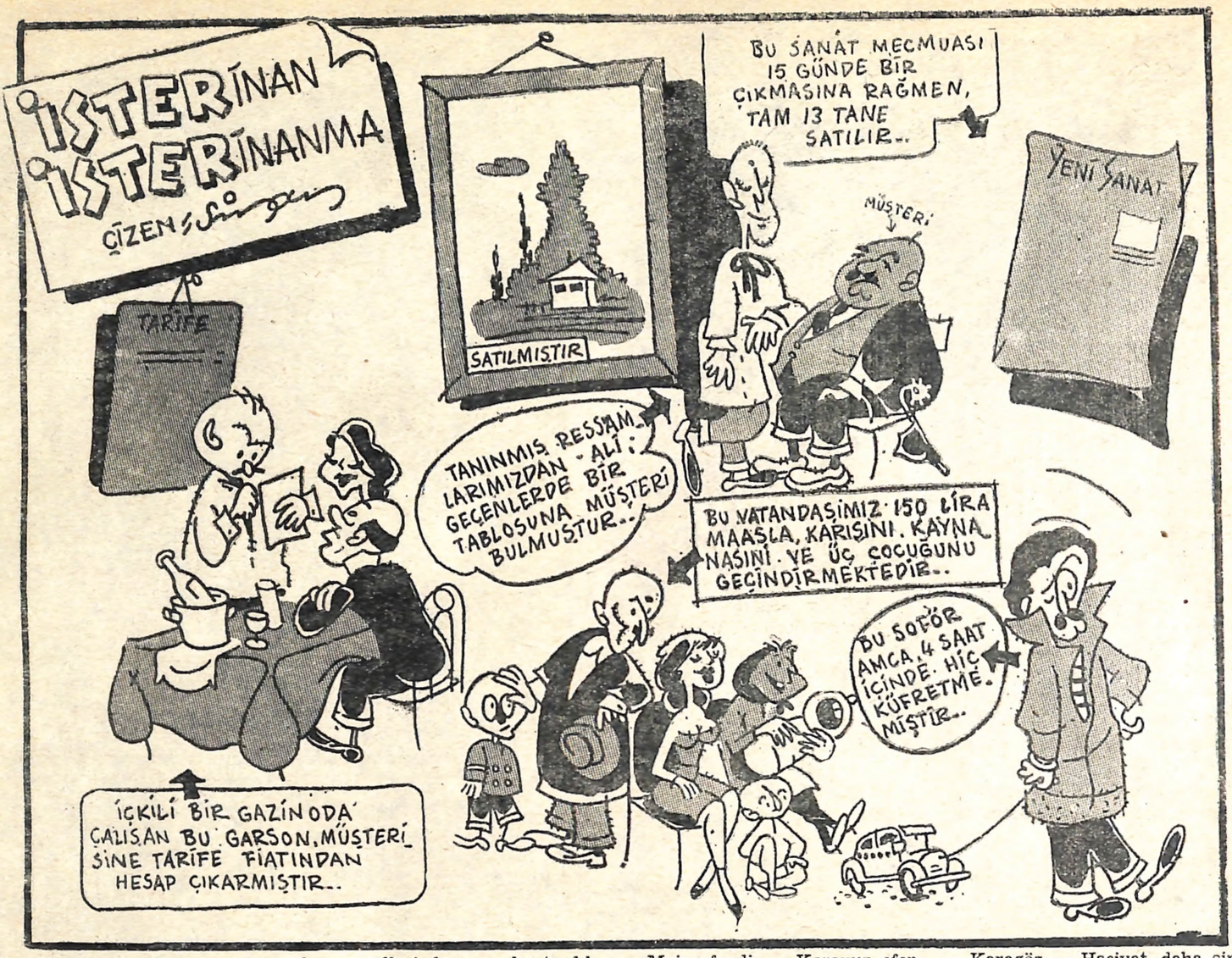

herifin temiz yürekle peşine takılır, buraya gelir miydim?

Hacivat — O senin... **(Yutkunur.)**

Karagöz — Yutkunma, söyle, budalalığımdan mı?

Hacivat — Benden çok yaşıyacaksın, Karagöz!

Karagöz — Ulan, ayni şeyin peşinde, sen benden fazla koşmuyor musun? Sen, benden daha budalasın öyleyse!

Hacivat — Vay külhani, ne yapıp yapıp ağız kalabalığiyle işin içinden çıktın! Şimdi, sen onu bırak! Bak, bu tarafa kim geliyor?

Karagöz — Aman, bizim Aka Gündüz geliyor! İyi ki rastladık. İçimizi dökeriz! **(Aka Gündüz, kaşlarını çatıp bakmadan, selâm vermeden yanlarından geçer.)**

Hacivat — Yüzümüze bile bakmadı!

Karagöz — Ne oldu yahu! Akaya ne yaptık?

Hacivat — Anlamadın mı?

Karagöz — Yoo!

Hacivat — **(Güler)** Anlıyamadın demek!

Karagöz — **(Kızar)** Ulan, ne gülüyorsun, anlıyamadım işte! İşin içinde ya bir kötülük, ya bir şeytanlık var demek!

Hacivat — Aka, eski Demokratlardandır. Bizi Halkçılarla can ciğer olmuş görünce darıldı!

Karagöz — Ne can ciğer! Yakamızı ellerinden zor kurtardık. Bir daha Allah göstermesin!

Hacivat — Orasını ne bilsin? Aka, görünüşe bakıyor!

Karagöz — Gidip anlatalım. Kırk yıllık dostumuzdan olmıyalım!

Hacivat — Şimdi sırası değil! Bak, Karagöz, uzaktan bize kim selâm veriyor!

Karagöz — Pek seçemedim, kim o?

Hacivat — Hamdi Başar!

Karagöz — O, neye iltifat ediyor?

Hacivat — Demokratlardan ayrıldı, Halkçıların tarafına geçti de ondan! Bak, yanımızdan geçeni gördün mü? Bizi görmemezlikten geldi!

Karagöz — Kim o?

Hacivat — Fuat Türkgeldi!

Karagöz — Ona ne yaptık!

Hacivat — Bir şey yapmadık ama, hakiki Demokrattır!

Karagöz — Vay canına, yahu, durup dururken düşman peyda ettik desene!

Hacivat — Ey Karagözüm, çare yok, politika böyledir!

Karagöz — Şu uzaktan yüzümüze gülen kim? Gözüm ısırıyor ama kestiremedim!

Hacivat — Barutçu!

Karagöz — Bu iltifat neden icabetti?

Hacivat — Halk Partisi başkanlarındandır!

Muiz efendi — Karayuz efendi, birer kahve yiçer misiniz? Soylayim mi ?

Karagöz — Yok, teşekkür ederiz, daha yemek yemedik? **(Hacivada)** Hacivat, Moiz efendi, Halk Partisinden mi?

Hacivat — Yok, o işin gidişine bakıyor!

Karagöz — Sahibinin neye yüzü pek gülmüyor!

Hacivat — O içinden Halk Partilidir!

Karagöz — Hacivat, daha şimdiden başım döndü! Benden bu işe paso! Ben, böyle macuncu fırıldağı gibi olduğum yerde dönemem! Kimine surat asıp, kimine sırıtamam! Hiç kimseye sebepsiz düşman kesilemem, dost olamam! Bu, benim yapacağım iş değil! Senin hoşuna gidiyorsa Allah talihini açık etsin! Ben elimi, eteğimi çekiyorum!

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

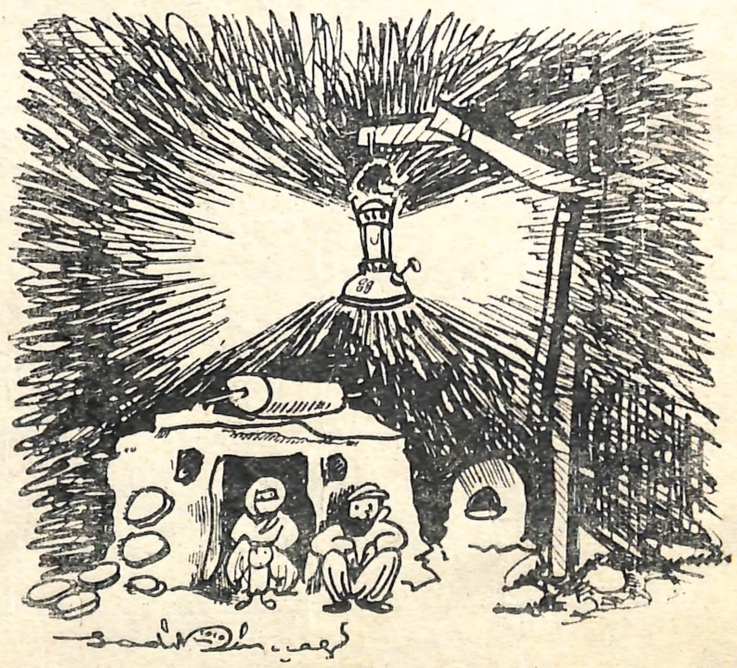

ANADOLUNUN «LÜKS» HAYATI!..

1946 seçimlerinden sonra, ıspanak, Büyük Millet Meclisi kürsüsüne çıktı. O zaman, başımıza daha neler geleceğini bilmiyen gafiller, hayat pahalılığından şikâyet etmişlerdi. Rahmetli Recep Peker Başbakandı. Hemen, muhteşem göbeğini hitabet kürsüsüne yerleştirmiş, gürültülü belâğatiyle:

— Aksaraylı Ayşe hanımın otuz kuruşa aldığı, lezzet ve vitamin kaynağı kuzu ıspanağını, bu gün İngiliz kralı sofrasında bulamıyor!

Diye bir ucuzluk edebiyatı yapmıştı...

Vay efendim vaaay... Sen misin ıspanağa medhiye söyleyen?.. O gün bugündür, haspa, yeşiller giymiş bir nazenin guruiyle dikti başını gidiyor: Kırk, seksen, yüz derken... Evet, yüz derken, dün müjdeyi verdiler:

— Kilosu yüz altmış!..

Haydi fasulya olsa, yine yakışır. Malûm ya, o nimettendir. Bazı tüy kabası büyüklere:

— Fasulye gibi kendini nimetten sayıyor, deriz...

Peki ama, ya şu ıspanağa ne oluyor?.. Yoksa Başbakan ağziyle Mecliste adım geçti diye kendini mebus mu oldum sanıyor?..

Eğer öyle ise, vay halimize: İsterse yüz altmışta da kalmaz, benim masuniyetim var, ne belediye müfettişini dinlerim, ne İktisat müdürünü der, bin altmışa bile çıkar!

Rivayete göre, ıspanakta demir varmış. Eğer, vücudundaki bu cevheri de biliyorsa, artık arslanımın kolunu bükene, yolunu kesene aşkolsun!

Ispanak, kış sebzeleri içinde, patlıcanın yerini tutar: Zeytinyağlısı ile tatlısından başka her şeyi yapılır: Kavurması, hele üzerine biraz da yoğurt döktünüz mü, eğer midenize güveniyorsanız, âfiyet olsun!

Trabzonluların yaptığı «mıh lama» sına da bayılırım: Bir kilo ıspanağa bir kilo da soğan doğrayıp kızgın yağa döktünüz mü, tadına doyum olmaz. Yalnız, bir bardak su ile bir kutu karbonat yanınızda bulunsun!

Haaaa, ıspanaklı böreğe ne buyurulur?.. Yosmanın vücudunu, Nihat Erim'in şalı gibi ince bir yufkaya bürüdünüz mü, ferace içinde tombul bir eski zaman güzeli kkadar ağız sulandırır!

Fakat, hepsinden lezizi, galiba yumurtalısıdır: Küçük bir tepsiye yayılmış, hafif dumanla yaşmaklı ıspanağın etrafına ve ortasına, yüzük taşı gibi yumurtaları oturttunuz ve kapağını da kapattınız mı, sıcak buhar ile üstünden buğulanarak, beyazları sedefleşir, sarıları yakutlaşır, göz ve gönül avlayan bir başka letafet alır.

Ama, şimdilik, çoğumuza bunları yemek değil, tatlı tatlı hayal edip avucumuzu yalamak düşüyor: Çünkü, yumurtanın danesi de yirmi beşe çıkmış maşallah!

Acaba, o kadar yana yakıla özlediğimiz yüksek hayat bu muydu dersiniz?..

Asılmaya giden herifin aptal tesellisiyle ben de kendi kendimi avutuyorum:

— Allah beterinden saklasın!

ÇİMDİK

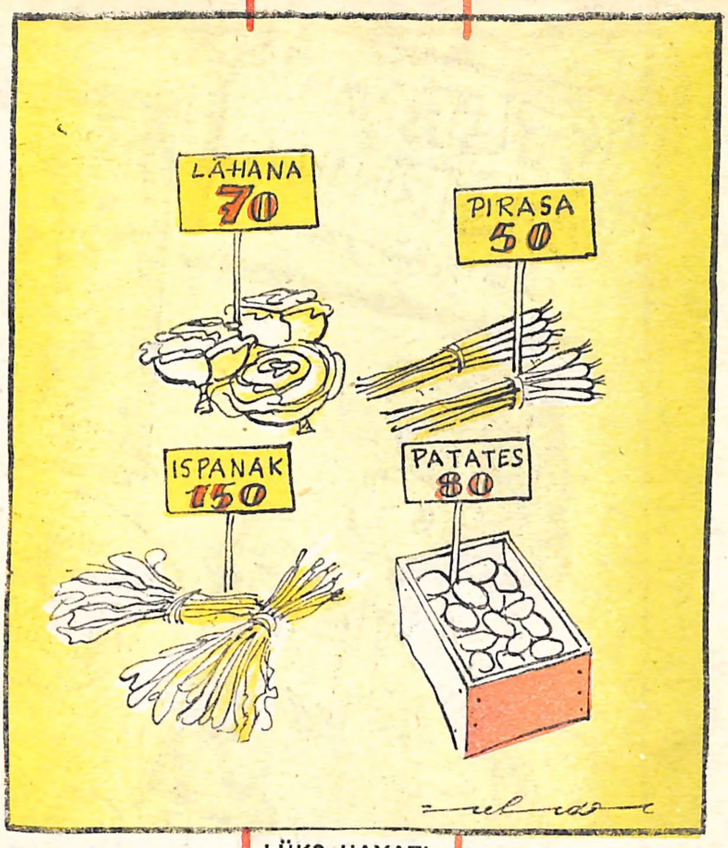

LÜKS HAYAT!..

İKİ CANBAZ

Bir maniatizmacı ile bir hokkabaz ayni evde oturuyorlardı. O gün bir müsamereye davet edilmişlerdi.

Hokkabaz, gece elbisesine uyan siyah rogan ayakkabılarını bir türlü bulamıyordu. Sinirli, sinirli maniatizmacı arkadaşına döndü:

— Eğer hakikaten mesleğinin ehlisen rogan ayakkabılarının nerede olduğunu bilirsin..

Maniatizmacı, odanın bir köşesinde duran bir kutuyu gösterdi:

— Ayakkabıların işte orada..

Sihirbaz kutuyu açtı, içinde beyaz bir ayakkabı görünce, arkadaşına sert sert baktı. Maniatizmacı istifini bozmadan:

— Sen de eğer hakikaten sihirbazsan bu beyaz ayakkabıyı siyah rogana çevirirsin!..

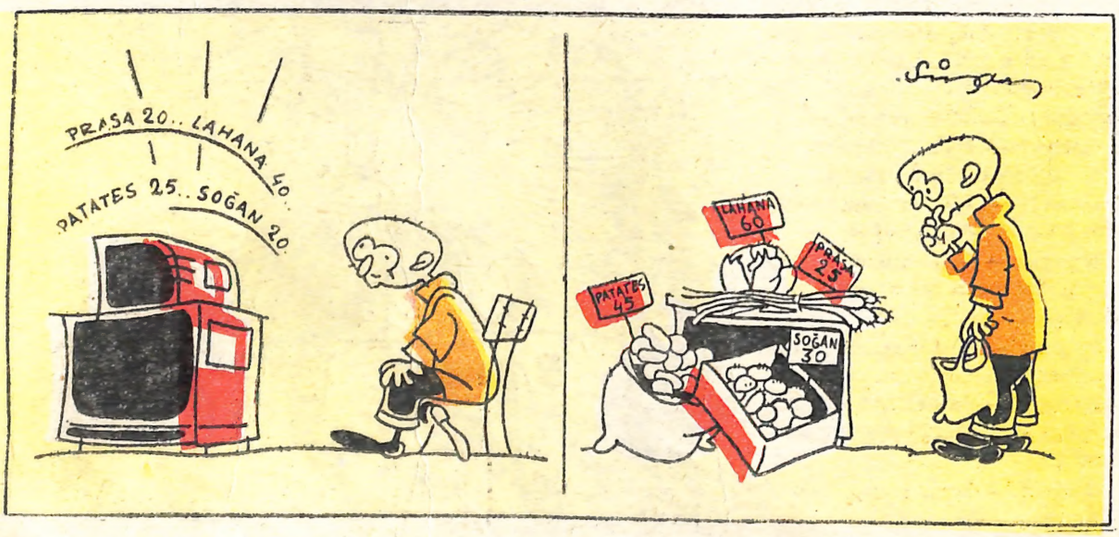

Evdeki hesap..... Çarşıya uymaz...

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

UÇAK SEFERLERİ

— Alo, alo... Burası İstanbul... Akbaba radyosu haftalık yayınına başlıyor...

Sayın dinleyiciler, şimdi belediye reisliğinden gönderilmiş bir tebliği okuyoruz:

1 — Vatandaşların, nakil vasıtalarından çektiği zorluğu önlemek üzere, şehir dahilinde uçak

seferleri yapılmasına karar verilmiştir.

2 — Bu uçaklar, her beş dakikada bir yapacakları uçuşlarda: Şişli, Taksim, Tünel, Eminönü, Sultanahmet, Beyazıt, Fatih, Aksaray meydanlarına inecekler ve yolcu alıp vereceklerdir.

3 — Uçaklar, kar yağmadığı, yağmur çiselemediği, rüzgâr esmediği, hava bulutlu olmadığı günlerde seferlerini muntazaman yapacaklardır.

4 — Uçakların pilotluklarına, Elektrik - Tramvay - Tünel idarelerinden uçurulan memurlarımız tayin edilmişlerdir.

BUZ REVÜSÜ

— Alo, alo... Burası Ankara... Akbaba radyosu... Sayın dinleyiciler, bütün gazete, ajans ve radyo muhabirlerini atlatarak aldığımız pek gizli bir haberi kulağımıza fısıldamakla bahtiyarız:

Son günlerde bir kaç kere ayağı kayan Ekonomi ve Ticaret Vekili Fethi Çelikbaş, bir hafta mezuniyetle İstanbula hareket etmiştir. Üstad, bu bir hafta içinde, İstanbul Spor ve Sergi Sarayında numaralar yapan meşhur Buz revüsü sanatkârlarından, en tehlikeli yollarda ve vaziyetler-

de bile düşmeden kayma dersleri alacaktır.

UCUZLUK MÜCADELESİ

— Alo, alo... Burası Akbaba radyosu... Sayın dinleyiciler, hususi haberlerimizi neşre devam ediyoruz:

Ankara, İstanbul, İzmir belediyeleri, hayatı ucuzlatmak için, aşağıdaki afişleri bastırıp duvarlara astırmağa karar vermişlerdir:

1 — (Vatandaş, Gandi sana örnek olsun: Kırk gün oruç tut!)

2 — (Vatandaş, Cenabı Hakkın cehenneminde nasıl olsa yanacağını düşün ve bir ay odun, kömür yakma!)

3 — (Vatandaş, hayat, baştan başa trajediler ve komedilerle doludur. Sinemaya, tiyatroya gitme ve pencerenden bakıp bakıp, istediğin kadar ağla, gül!)

KÜFECİLER

— Alo, alo... Şehir Meclisi, dünkü gizli toplantısında taşıt sıkıntısını önlemek için aşağıdaki kararları vermiştir:

A — Her tramvay istasyonunda, daima küfeciler bulundurulacak ve arzu eden yolcular istedikleri yere taşınacaklardır.

B — Küfeler, birinci, ikinci, üçüncü mevki olarak sıralanacak, birinciler kuştüyü döşeli ve kadife kaplı, ikinciler pamuk döşeli ve keten kaplı, üçüncüler döşemesiz olacaktır.

C — Durak yerlerinde ayrıca bir de kantar bulundurulacak ve nakliye ücreti kilo hesabile alınacaktır.

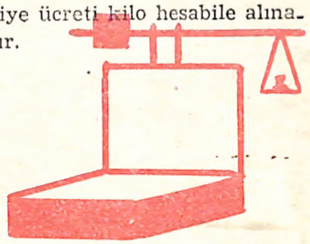

— Sana bu tablonun çok beğenileceğini söylemedim mi?..
— Evet üstad, bu manzara yerli filmlerimizde bile yok!..

Baba dostu

★ HİKÂYE ★

AYHAN, uzun zamandanberi karısından şüpheleyordu. Lâkin ne yapsın, ne etsin, bir türlü kestiremiyordu ki... Bir kere katiyyen emin olsa, bilirdi yapacağını...

Ayhan, uzun uzadıya düşünüp taşındıktan sonra, durumu arkadaşı Kadri'ye anlatmağa derdini dökmeğe ve bir akıl öğretmesini ricaya karar verdi.

— Kadri yahu, dedi, seninle çocukluktanberi arkadaşız. Kardeş sayılırız. Senden başka dert dökecek kimsem yok. Başım dertte benim...

Kadri, üzülmüştü. O, Ayhan dan iki yaş daha gençti. Daha yakışıklıydı. Fakat bekârdı. Ama, arkadaş için canını verirdi. Fena halde dertlendi:

— Söyle ağabey Allahı sever sen, nedir derdin?.. diye sordu.

— Bizim karı galiba bana oyun oynuyor ama, bu benim şüphemden ibaret. Ne biriyle gördüm, ne benden habersiz bir yere gider, ne de herhangi bir delil var...

— Ama, içine kurt düştü bir kere ha?

— Evet, düştü.

— Durup dururken kimsenin içine kurt düşmez, ağabey.. Senin istediğin delil olsun. Sen dur, bana açtığın iyi oldu bu işi. Yarından tezi yok, ben yengenin peşine düşerim.

— Ne yapacaksın?

— Hiiiç... Ben bilirim yapacağımı. Sen işe gider gitmez, peşine düşeceğim. Ya temize çıkar, yahut ben sana gerekli delilleri getiririm ağabey, hiç efkârlanma sen...

Ayhan, Kadri'ye teşekkür etti. Biraz daha sohbetten, karı kısmının âdiliğinden bahsettikten sonra ayrıldılar. Ertesi sabah, Ayhan her zamanki gibi evden çıktı. Lâkin köşeyi döner ken, kahvede Kadri'yi görmüştü. O gün akşamı iple çekti. Kadri'yle buluşur buluşmaz, âdeta üzerine yürüdü:

— Anlat Kadri'ciğim. Neler oldu bugün?

Genç adam, dalgın, yorgun anlattı:

— Sorma ağabey... Olanlar oldu. Meğer karın sahiden seni aldatıyormuş...

— Ne? Ciddi mi söylüyorsun? diye kükredi Ayhan:

— Şaka edecek değiliz ya ağabey... Böyle işlerde şaka olmaz ki...

— Peki, bırak bunları da anlat bakalım. Ama tâ sabahtan...

— Anlataçağız, anlatacağız ama, nefes aldır biraz. Bir kere sabahtan birşey olmadı. Öğleden sonra ikiye kadar pinekledik.

— Nerde?

— Bırak ki söyliyeyim kardaş. Kahvede tabii. Nerde gördün beni sabahleyin? Derken efendim, öğlen oldu. Öğlenden sonra oldu. Biz hep bekliyoruz kahvede... Neden sonra seninki iki dirhem bir çekirdek, evden fırladı. O evden fırladı, ben de kahveden. Ama görseydin, ağabey, ağzının suyu akardı kendi karına. Mübarek bir de güzelleşmiş, hiç sorma orasını. Hani senin karın olduğunu bilmesem, çoktan ensesine bittiydim.

— Sonrasını anlatacak mısın, anlatmıyacak mısın...

— Dur işte, anlatıyoruz. Seninki sinema artistleri gibi giyinmiş, süslenmiş, öylesine ustaca boyanmış... Görenin gözleri üstünde kalıyordu. Beni tanıdığı için, azıcık uzaktan takip ediyordum. Aksaraya gelince dolmuşa atladı. Ver elini Beyoğlu... Tabii biz de bir dolmuş yaptık. Galatasaray'da enseledim seninkini. Seke seke kaldırımları arşınladı. Ben de peşinden... Nihayet bir pastahaneye girdi, ben de peşinden. Şapkamı çektim gözlerime, kaldırdım paltomun yakalarını. Bir de göz lük gözümde... Ama onun beni görecek hali yok ki.. İçeride bir züppe oğlan oturuyordu. Herkesin içinde bir sarılıp öpüşmedikleri kaldı. Burun buruna birbirlerine girdiler. Bir fiskos, bir fiskos...

— Sonra? diye nefes nefese sordu Ayhan.

— Sonra, önümden geçip çıktılar dışarı... Görecekler diye ödüm patladı. Ben de fırladım. Biraz aşağı doğru indiler, yan sokaklardan birine daldılar. Ta

— Beyefendi sokaktan geldiler mi?
— Şimdi geldiler efendim!..

Gazetelerden: Bir Üniversiteli kızın yatağında bıçak, kılıç bulundu.

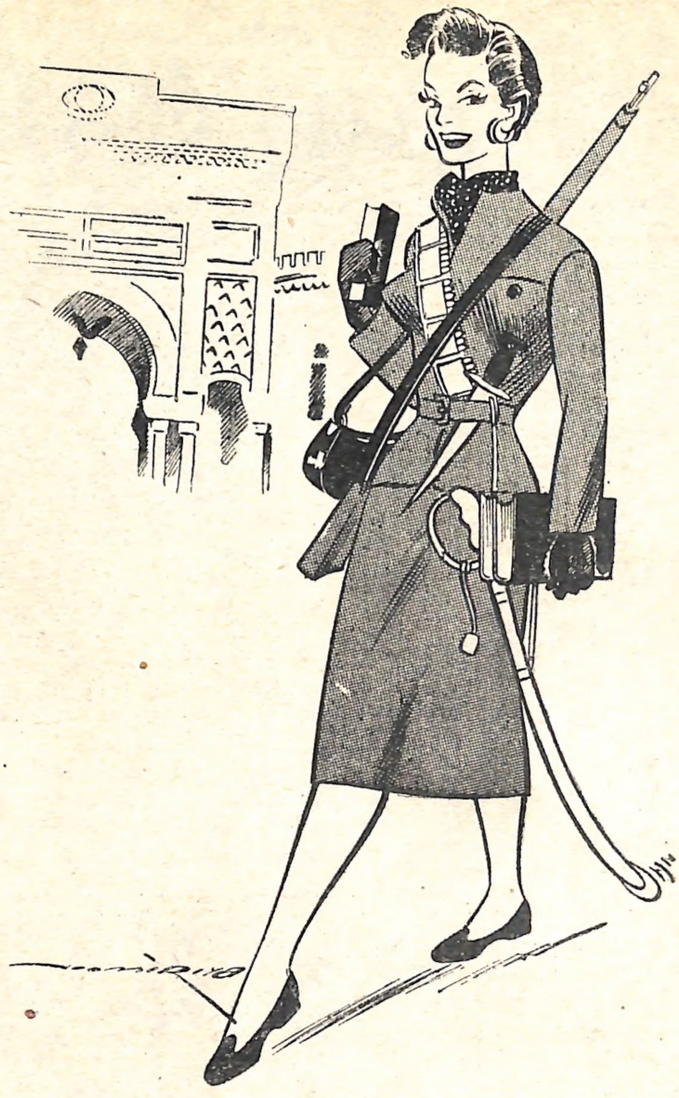

ÜNİVERSİTELİ KIZI..

— Herif herif... Bu devre de seçilmezsen seni satarım artıkl..

bii ben de... Anlaşılan oğlanın bekâr odası oralardaydı...

— Öyle miymiş?

— Öyleymiş. Onlar apartımandan girdiler, ben de... Altıncı kata tırmandılar, ben de. Kapıyı kapadılar ama, anahtar deliğinden dikizledim...

— Ya... Ne gördün?

— Hiçbirşey görmedim ağabey. Elektriği söndürdüler. Perdeler zaten inik... Bekledim sade... Sonra kapı açıldı. Karın çıktı. Oğlan da peşinden, geçiriyordu. zââr. Beni görünce seninkinde şafak attı...

— Ya?

— Tabii ya... Aldım oğlanı ayağımın altına. Pestilini çıkardım. Köpek gibi yalvarttım. Karın sana söylememem için yarın aynı yerde beni saat dörtte bekliyecek...

— Ne?

— Enayi değiliz ya ağabey... Nasıl olsa yoldan çıkmış. Yabancıya kısmet olacağına, hem sana da haber veriyorum ki gelip suçüstü yapasın diye. Ne o? Yaranamadık mı yoksa? Ulan şu insan mahlûku ne nankör şeydir be... Aşkolsun sana. O kadar taban tep, dostluk göster, herif teşekkür edeceğine surat assın... Ne günlere kalmışız meğer...

— Hikâyeci —

Ona Ağlıyormuş

Ölen zengin bir zattı. Son vazifeyi yapanlar arasında, merhumu bir kere bile görmemiş birinin de hüngür hüngür ağladığına şahit olan Ahmet Koçer:

— Siz de akrabadan mısınız? diye sordu. Ağlayan:

— Ah nerde bende o talih? diye övündü, ben de zaten böyle bir adamın akrabası olmadığıma ağlıyorum ya...

— Belediye un fiyatlarını ucuzlatmazsa fırıncılar ekmek çıkarmıyacaklarmış...
— Acaba francala da çıkarmıyacaklar mı?!..

İnönü- Sağol kışbaba, inşallah senin sâyenda seçimleri kazanacağız!.

Soğuk

...run Cenaze
...amazına!.
TAKACAK
YİYECEK
GİYECEK
Bekçi - Ulc cevap ver: Canlı mısın, Cansız mısın?

kalar!

Eski Türk Mizahından

Hiç giyeceğim yok ki!..

BÜTÜN modern ve monden kadınların ikide birde tekrar ettikleri bir nakarat vardır: Hiç giyeceğim yok ki...

Onları bazan tıklım tıklım elbise dolaplarının karşısında gözleri yaşla ve göğüsleri hıçkırıkla dolu bulursunuz. Yarım düzine manto, bir düzine kostüm, yine o kadar rop, blûz, etek, tayyör, şapka ve iskarpin kalabalığı içinde bir türlü o gün için giymiye lâyık bir şey bulamamışlardır.

Meselâ lâcivert tayyör giymiye karar vermiştiler. Ona uygun iskarpinleri, şapkaları, hattâ çorap ve çantaları da vardır. Fakat bakarsınız hiç hatıra gelmedik bir mani bu takımı birdenbire yerin dibine geçirmiye kifayet eder. Çünkü o renge asorti olan şapkayı tuvalete meraklı bir dostları bundan bir hafta evvel görmüştür. Yahut giymeleri lâzım gelen iskarpinin benzerini o gün aynı yere gelecek olan başka bir genç kadının da giymesi ihtimali vardır. Bu çok büyük ve pek mühim mahzur bütün takımın tuvalet olmasına kati bir sebeptir.

O zaman bilfarz kahverengin de olan takımı tercih etmek lâzım gelir. Fakat aksiliğe bakınız ki, ona uygun gelen eldivenin bir teki geçen gün otomobilde unutulmuştur. Şu halde kahverengi de turfadır.

Grilere gelince, ona ait olan iskarpin insanın ayağını büyük gösterecek biçimde yapılmıştır. Bu iskarpini zaten istemiyerek dar bir zamanın verdiği mecburiyetle satın almıştı. Yalnız bir defa ayağına takmış olmakla beraber artık onu hiç giymemek kararını çoktan vermişti. Şimdi tıklım tıklım gardrop, onun gözünde bomboştur. Ve çok haklı bir tehevvürle feryat eder: Hiç giyeceğim yok ki...

Hele suvare ve balo hazırlığı monden ve şık geçinen kadınlık için müthiş bir sinir cengidir. Buruşturulduğu zaman bir avuç içine sığan bir buçuk metrelik kumaşa avuç dolusu para verilmiştir. Garnitür ve terzi masrafı bundan ayrıdır. İçerideki kombinezondan çoraba ve iskarpine varıncıya kadar hepsi emeklerle meydana gelmiştir. Fakat daha iki hafta evvel Kızılay balosunda giyilmiş olan bu tuvalet artık nasıl giyilebilir? İnsana ne derler? On beş gün içinde bir tuvaleti iki defa giymekle âlemin gözünü çıkarmakta mâna var mı?

Gece tuvaleti olabilecek topu topu dört, beş robu vardır. Ötekiler geçen senenin modası. Gûya yeni olan bu dört, beş tuvaletin bir tanesini de falanların düğün gecesi giymiş değil miydi? Bu akşamki baloya orada bunu gören kimbilir kaç tane kadın gelecekti. Üçüncü tuvaletin çorabı uygun düşmüyor, dördüncüsü ve beşincisi için de meselâ çanta ve iskarpin zevkle muvafık değildir. Şu halde göğsü hıçkırıkla ve gözleri yaşla dolarak nasıl feryat etmesin: Hiç giyeceğim yok ki...

İsterseniz bu gardrobu bir oda kadar genişletiniz ve içini bin türlü hevesle doldurunuz, hattâ isterseniz bütün apartmanı baştan başa bir gardrop haline getiriniz ve orasını bir moda galerisi ve bir kapris sergisi şekline koyunuz. Hiç şüpheniz olmasın ki, beş, on gün sonra bu serginin, bu çarşının içinden ayni kadının sinirli feryadını duyacaksınız:

Hiç giyeceğim yok ki!...

İbrahim Alâettin GÖVSA

Kadın — Ye kürküm ye zamanındayız...

Erkek — Çok doğru, senin kürkün bile benim dört bin liramı yedi!..

— Açık söyle, para istiyorsan vereyim, yok adaylık için ise partilerden birine müracaat et!..

AKILLI KADIN

Amerikalı bir milyoner kadın ölmüştü. Akrabaları vasiyetnamesini okumak için avukatının etrafında toplandı. Herkes büyük ümitler besliyerek merak içinde, kulak kesilmişti.

Avukat bir satırdan ibaret olan vasiyetnameyi okudu:

«Akıllı bir kadındım. Onun için bütün servetimi ölmeden evvel yiyip bitirdim..»

Çifte Salamonlar

Salamonun karısı vefat etmiş ti. Ayni apartımanın başka bir katında oturan diğer bir Salamonun da tesadüfen bisikleti çalınmıştı. Bir çok kimseler, ev velkini taziyeye geldiler fakat kapıcı kendilerine yanlış numa ra verdiği için ikincisinin dairesine gittiler ve:

— «Başın sağ olsun», dediler.

İkinci Salamon, bunun üzeri ne ağlamağa başladı ve:

— Ah dedi, hakiniz var. Ne kadar teselli versaniz azdir. Za valli, ne yuzeldi, ne kiymetli idi. Çocukluğumdan beri ona se ve seve benerdim! Ah, saat yibi işliyordu! Yazik, bin tefa ya zik!

Misafirler birbirlerinin yüzüne baktılar ve herifin kederle aklını kaçırdığına hükmederek çekilip gittiler..

Arkadaki — Bay Hamlet, sizi telefondan istiyorlar!..

KÜÇÜK HİKÂYE

Yeni AŞKLAR..

İKİSİ de birbirini tanımıyordu. Züğürttüler. Ama, meteliğe kurşun atan cinsinden değil. Çünkü kurşun alacak paraları da yoktu! Var olan sadece aşklarıydı. Sevmek!.. Onun ateşiyle ısınmak ve aydınlanmak... İşte bütün arzu ve tesellileri... Bir tesadüf onları afiş işleriyle vakit geçiren bir yerde buluşturdu. Belki kırk kapının yüzlerine kapanmasından sonra bu kapıda ekmek parası bulabilmişlerdi. Ama, bu da öylesine bir kapıydı ki, ne kilidi vardı, ne mandalı. Açmak için zahmet etmeğe de bile lüzum yoktu. Ayakla itmek kâfi idi.

İkisi de iyi ressamdı doğrusu. Ama, karın doyuramadıktan sonra iyisi de birdi, kötüsü de... Sanat aşkı onları yaşatıyordu galiba. Hey Allahım; bu aşk ne büyük şeydi. Tarif edilmezdi ki!

Çok kısa bir zamanda anlaştılar. Üç göz süzme, beş dudak bükme, meseleyi halletti. İlk randevu pek hararetli oldu. Erkek, üç saat aç karnına konuştu. Hayatından ,mazisinden, eski zenginliklerinden attı, tuttu. Kutu gibi bir yuvanın vereceği rahatı, nur topu çocukların hissettireceği saadeti anlattı durdu.

Randevular birbirini koşar adım kovaladı. Aşk her şeyde hâkimdi. Saat, onlar için hiç bir mâna ifade etmiyordu. Ne soğuk, ne sıcak, ne aydınlık ve ne karanlık. Hepsi, hepsi tesirsiz şeylerdi. Sevginin verdiği hararet, bakışların pırıltısı kâfiydi. Hayat = aşktı!.. Sevmeyen insan acaba nasıl bir mahlûktu. Bunu düşünmek bile bir âşık için günahtı.

Haftalar birbirini kovaladı... Böylece yarı aç, yarı tok iki âşık bahtiyar günler geçirdiler. Gaye neydi?.. Düşünmeğe bile lüzum yoktu. Dünyada ancak yalnız kalan insan fazla düşünebilirdi. Onlar ise yalnız kalmıyorlardı ki...

İki sevdalı, üç aylık bir aşk hayatı yaşadılar ve sonunda ayrıldılar. Yapışık kardeş değildiler ki, ölünceye kadar beraber yaşasınlar...

Erkek, yerli film çevirmek için bir stüdyoya gitti. Kız da, iğreti kapılı afiş atölyesinden modelliğe!..

Ayrılacakları gün ikisi de pek memnundu. Fakat birbirlerine bu hallerini belli etmemek şartile. Kız, yeni bir muhite giriyordu. Hatıra defterine kaydedeceği ne güzel delikanlılar olacaktı kimbilir? Erkek ise yıldızlar âlemine gidiyordu. Yenilik kimbilir neler vadediyordu ona.

Ayrılmalarının üstünden hafta bile geçmeden, yeni sevgililer bulmuşlardı...

★

Bir gün kız hâtıra defterini karıştırıyordu. Bir yıl içinde ne kadar da çok âşık olmuştu. Pek bereketli bir yıldı bu yıl: Bir kaç düzineye varmıştı âşıklarının sayısı. Fakat ressamı bir türlü unu tamamıştı, onun başka bir tesiri olmuştu doğrusu...

Üç ay konuşmuşlardı ve kısa zamanda çok iş yapmışlardı: Otuz iki defa sinemaya gitmişler, dört yüze yakın kısa dalgadan, altmış dokuz defa uzun dalgadan öpüşmüşlerdi. İki defacık doktora gitmişler, biribirlerini kandırmadıklarına dair yetmiş iki sefer yemin etmişlerdi. Kız, sekiz defa ağlamıştı!

Üç ayda üç kere, o da ay başlarında lokantada yemek yemiştiler. Üç bin sahne tutarında aşka dair konuşmuşlar ve evleneceklerine dair yüz seksen defa birbirlerine söz vermiştiler.

Üç aylık aşk hayatı, bir hayal gibi gelmiş geçmişti. Kız erkeğe ebedi hâtıra olarak, kalp biçiminde bir iğne vermişti. Erkek kıza ok şeklinde bir iğne.

Sonunda kalp, erkeğin pek sevdiği delicesine âşık olduğu kadına hediye olarak takdim edildi. Ok da bir erkeğe...

Evet, ikisi de duruyordu. Yalnız, göğüs değiştirmiştiler!

Birbirlerini bir daha düşünmediler mi?.. Belki düşünürlerdi. Ama, sevişmekten, delicesine, çılgıncasına sevişmekten vakit bulamıyorlardı ki!..

Muin ARAR

— Amerikada bir kadın kocasını 6500 dolara satılığa çıkarmış...

— Bak, dünyada ne kıymetli erkekler var!..

ŞEFTALİ!..

Çocukların her sorusunu mutlaka cevaplandırmak lâzımdır, derler. Hem bu yüzden, hem de oğlumun yanında babalık raconum kırılmasın diye, onun sorularını cevaplandırmağa çalışırım. Geçen gece İstanbul radyosunda bir şarkı:

«Şeftalini derde dermaaaan dediler
Gerçek mi sevgilim sormağa geldim.»

— Baba bu şarkı ne demek? diye oğlum sormaz mı? Mutlaka bir şey de söylemek lâzım.

— Her halde sevgilisi manav da... diye kestim, önümdeki gazeteye daldım. O gayet ciddi:

— Kadın manav olur mu? dedi.

— Niye olmasın... Hâkim oluyor, doktor oluyor da...

— Hiç zannetmem, bir kere de öğretmene sorayım, der demez beni bir telaş aldı. Öğretmeni genç bir kız, türlü şey aklına gelecek, belki de endirekt harfendazlık ettiğimi sanacak.

— Sakın öğretmenine sorma, babası bilmiyor diye beni ayıplar. Ben öğrenir, sana söylerim, dedim.

Hâdise kapandı sanmıştım. Ertesi akşam kapıdan girer girmez.

— Öğrendin mi baba? diye sordu.

Şimdi her akşam soruyor. Onun sorusuna meydan vermeden sudan bir bahane ile oğlumu paylıyorum. Ama bu böyle devam edemez. Eve gidemeyip, otellerde sürüneceğim.

Şeftalinin derde derman olup olmadığını, İstanbul Radyosu Müdürü mü, yoksa Basın Savcısı mı, yoksa Maarif Vekili mi, her kim anlatacaksa anlatsın, biz de kurtulalım.

VEFAKÂR SEVGİLİ

Genç kız, sevgilisinin samimiyetinden şüphe ediyordu. Bir gün dayanamadı, ona her şeyi açık, açık **anlattı.**

Delikanlı Romeo'ya parmak ısırtacak bir jestle ayaklarına kapandı.

— Yemin ederim ki, sana sadık kalacağım. Ta ki...

Genç kız alaycı bir tavırla sözünü kesti:

— Zannedersem, son nefesime kadar diyecektin...

Delikanlı, başını kaldırdı :

— Hayır... Şunu diyecektim. Cebimdeki son kuruşa kadar!..

İzzet-i nefis

Madam Mazalto, kocası Avramaçiyi, hizmetçiyi öperken yakaladı ve paylamağa başladı. Avramaçi **itiraz etti:**

— Hizmetçinin yaninda bana paylama, sonra yuz goz oluruz!.

— Arkadaşının başını odunla vurarak yaralamışsın haa söyle bakalım nereden buldun o odunu?..

Dünya Karikatürleri

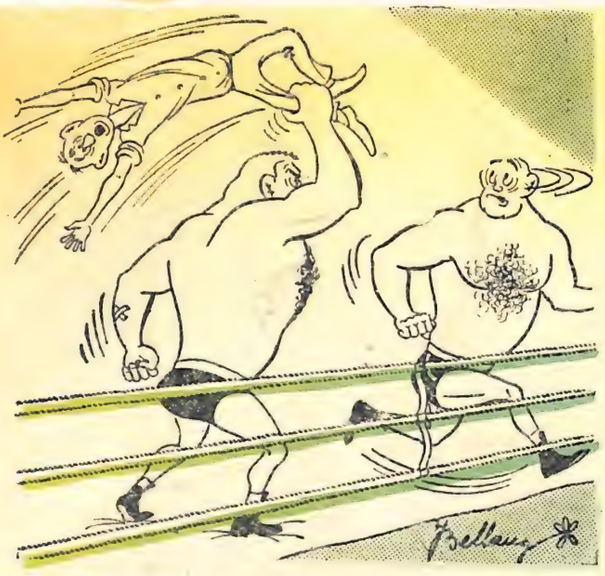

Hakem — Ayol, deli misin sen?. Yapma!.. Nizam harici vuruyorsun!..

(Fransız)

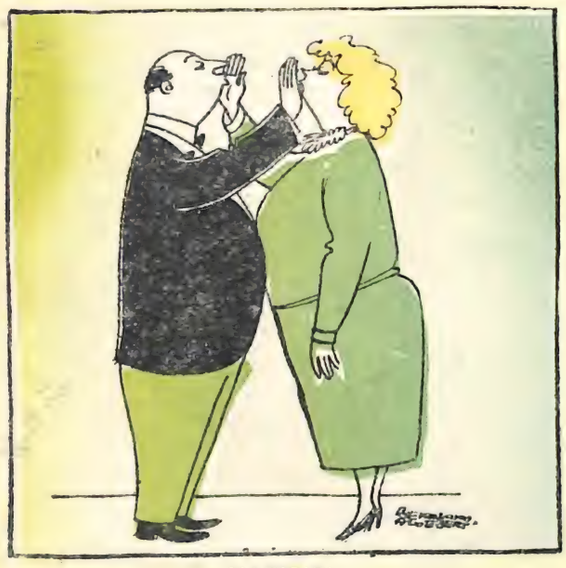

YAZISIZ!..

(Fransız)

— İşte son moda kumaşımız bayan... Hiç bir koca, bundan yapılmış bir elbiseyi görüp de karısına karşı kayıtsız kalamaz!..

(Fransız)

Viyolonselci sevgilisini gölde gezdiriyor!..

(İtalyan)

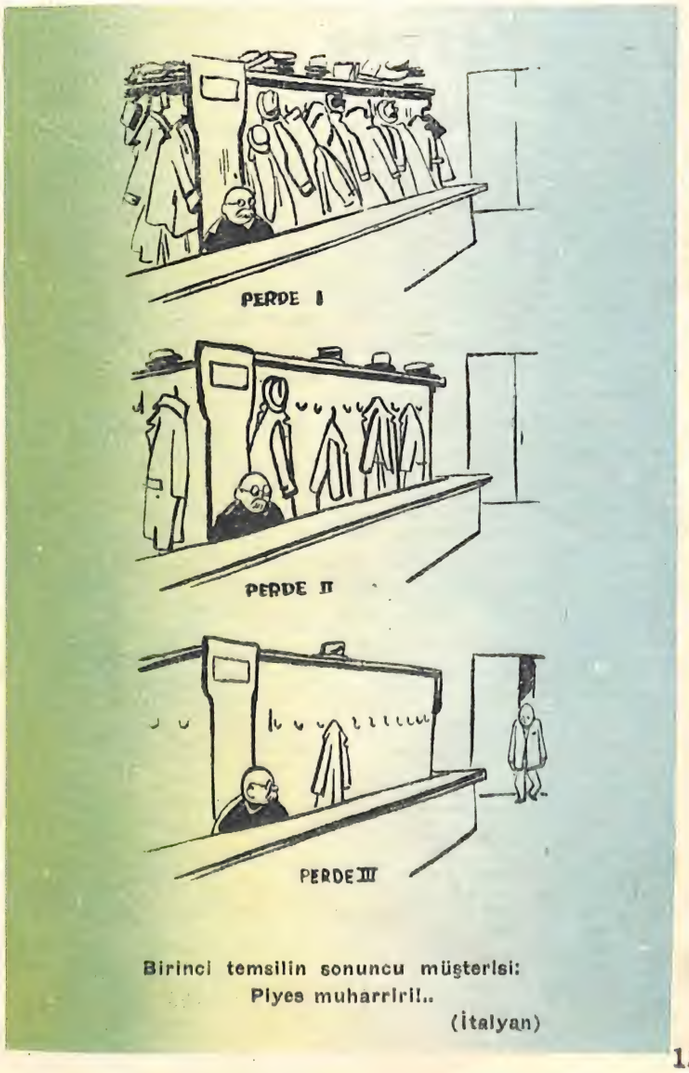

Birinci temsilin sonuncu müşterisi: Piyes muharriri!..

(İtalyan)

Dünya Mizahından

BİR HİKÂYE

Meğer ne istiyormuş?

Ernest Montterrier, masasının üzerindeki zile sabahtanberi yirminci defa dokundu. Giren pos bıyıklı odacıya:

— Baptiste Delamare geldi mi? diye sordu. Adam:

— Hayır efendim, henüz teşrif etmediler... Cevabını verince, homurdandı:

— Unutma Jacques, herifi gelir gelmez beni görsün...

Gerçi bu emri sabahtanberi bel ki yirminci defa tekrarlıyordu. Günlerdenberi de tekrarlamış durmuştu ama, Delamare görünürlerde yoktu ki... On dakika sonra, Monterrier,, yine zile bastı. Aynı sual, aynı cevap, aynı tenbih.

Beş dakika daha geçti. Kapı açıldı. Jacques göründü.

— Ne var Jacques? Daha beş dakika var, zile basmama...

— Biliyorum Mösyö... dedi ihtiyar.

— Bir şey mi var?

— Evet. Mösyö Delamare teşrif ettiler...

Ernest Monterrier'nin gözlüğü burnunun üstünden masasına düşüverdi. Allahtan kırılmadı. Ağzı açılmış, kalmıştı:

— Sana yüz defa söyledim. Böyle münasebetsiz şakalardan hoşlanmam. Aramızda fark var bunu unuttun mu?

— Unutmadım efendim. Şaka da yapmıyorum. Mösyö Delamare teşrif ettiler ve sizinle görüşmek istiyorlar...

— Aman, buyur et...

Az sonra, Jacques'in serbest bıraktığı kapıdan sümsük herifin biri girdi. Etrafına hafif bir alkol kokusu saçıyordu. Monterrier, hörmetle ayağa kalktı, misafire yer gösterdi:

— Buyrun Mösyö Delamare, buyrun.. Bizi ihya ettiniz...

— Estağfurullah efendim. Emin olun, kat'i bir mecburiyet karşısında kalmasaydım yine sizleri rahatsız etmekten çekinirdim. Fakat...

— Malûm, aziz Mösyö Delamare., Malûm.. Fakat, doğrusunu isterseniz, gözlerime inanamıyorum da, sersemliğim ondan...

— Hakkınız var efendim...

— Bilmezsiniz, kaç gündür sizi öyle görmek istiyordum ki...

— Ya ben? Ya ben?

— Tahmin ediyorum Mösyö Delamare...

— Beni niçin bu kadar şiddetle görmek istediğinizi sorabilir miyim?

— Sormasanız da ben söyliyeceğim Mösyö Delamare... Biliyor sunuz ki şirkette topu topu üç müfettişim var. Bunlardan biri daima sevkiyat işlerini teftişte olduğu için merkeze uğramaz. Öbürü, bir aya kadar tekaüde sevkedilecektir. Sekisen üç yaşındadır, hiç bir işe yaramaz. Üçüncüsü ise zatiâlinizsiniz. Şirkete yalnız yılda bir defa, tahsisatınızı almak ve bir de hayli kalabalık akrabanızdan birinin mükerrer ölümü, yahut doğumunu, yahut evlenmesini mazeret makamında bildirmek için uğrarsınız. Sorarım size, bu şartlar altında ben kime iş buyuracağım? Odacı Jacques'a mı? Size son defa ve kat'i olarak tebliğ ediyorum. Yarından itibaren ya her gün iş başına geleceksiniz, yahut yarından itibaren bir daha şirkete uğramıyacaksınız...

— Tamamiyle hakkınız var Mösyö Monterrier... Ben hergün şirkete gelmek için yola çıkıyorum. Gözlerimi açar açmaz, daha yatakta, inanın ilk aklıma gelen şey, şirkete uğramak oluyor. Lâkin sonra, ne yüzle geleceğimi düşünüyorum. Düşündükçe utanç bastırıyor ve...

— Ve nihayet meyhaneye girmekte karar kılıyorsunuz.

— Maalesef öyle oluyor.

— Ama şirket, size senede kırk bin frankı şarap içesiniz diye vermiyor. İş görmeniz lâzım...

— Şüphesiz... Ama, iş görebilmek için yaşamam şart değil m..

— E'bette şart. Yaşamıyor musunuz?

— Buna yaşamak denirse... Mösyö Monterrier... Ben de sizi görmek istiyordum. Sebebini söyliyebilir miyim?

— Zannederim...

— Şirkete faydalı olabilmem için maaşımın hiç olmazsa üç misline çıkarılması...

Monterrier, birdenbire gözlerini açtı. Masasından kalkmağa çalıştı. Sonra:

— Jacques! diye gürledi, Jacques, çabuk... çabuk:

İhtiyar odacı içeri koştu:

— Ne var mösyö, ne oluyorsunuz?

— Sen de işit... Çalışkan, fedakâr, gayretli müfettişimiz maaşına zam almadıkça çalışamıyacağını söylüyor. Aksi halde yaşıyamazmış...

Jacques bir an düşündü:

— Hakkı var Mösyö Delamare'in; dedi, baba George her gün bir şişe bira ile iki bardak şarap veriyor. On franktan senede 3650 frank eder. Bu adam hiç mi yemek yemiyecek? Hiç mi elbise giymiyecek? Yatıp uyumıyacak mı? Bunlar kırk bin frankla olmaz Mösyö! Hakkı var onun, hakkı var...

G. Bourdeline

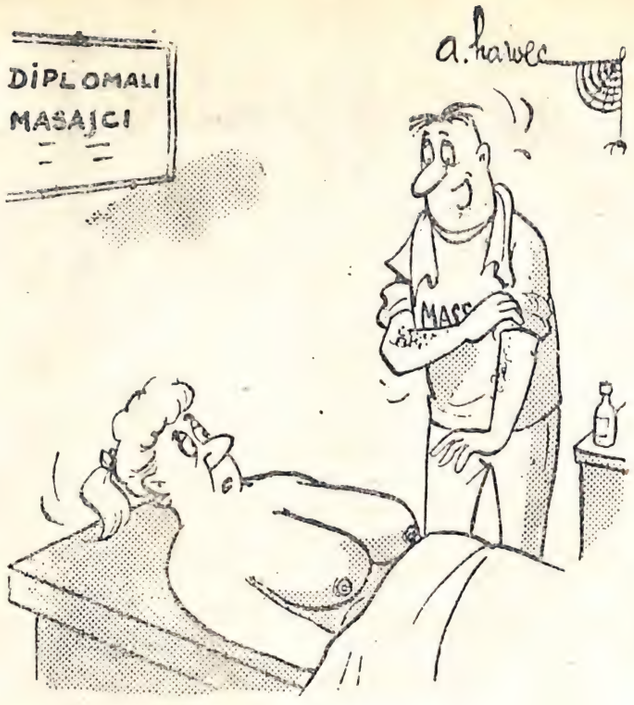

— Eskiden ekmekçi fırınında hamurcu idim!..

(Fransız)

ARTTIRMA!...

İsviçrede, bir fabrikanın kontrol şefi, avluda oynayan kapıcının torununu yanına çağırdı, kulağına şunu fısıldadı:

— Pazar günü dedeni oyalayıp uyumasına mani olursan, her defasında sana üç frank vereceğim.

Çocuk teklifi kabul etti.

Pazar günü gelince, kontrol şefi, kapıcının derin bir uykuya daldığını gördü. Çocuğu çağırttı:

— Her halde üç frankı kazanmak istemiyorsun.. Öyle mi?..

Çocuk başını salladı!

— Evet istemiyorum.. Dedem uyumasına mani olmamaklığım için bana dört frank verdi..

BOŞ VER!..

Doktor, hastayı iyice muayene edip neresinden şikâyetçi olduğunu sorduktan sonra dedi ki:

— Sen, Bay Hasanın çektiği hastalığın aynini çekiyorsun. Bakkalın gönderdiği borç listesini görünce sinirleri bozulmuştu, şimdi iyileşti..

Hasta sordu:

— Fakat... İyileşmesi için ne yaptınız?

— Böyle şeylere boş ver, düşünme, dedim, sözümü dinledi..

Hasta içini çekti:

— İşte hastalığımın hakikî sebebi budur doktor. Bay Hasanın alış veriş ettiği ve borçlu olduğu bakkal benim...

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI: 12

Yazan : Server BEDİ

Nejat inanmadı, güldü.

— Tamam, dedi, Paristen Balıkesir köylerinden biri ne...

Zeynep, en ciddî sesiyle:

— Vallâhi, dedi, köye gideceğim. Nefret ediyorum bu hayattan, bu insanlardan.

— Hangi hayattan?

— İşte bu sosyete hayatından falan. Sosyete karı olmaktan nefret ediyorum. Bunlarla ben İstanbulda iki ay, Pariste, Londrada, Ankara vapurunda uzun zaman beraber oldum. Nefret ediyorum. Hep konuştukları şey, para, elbise, kürk, elmas, otomobil, evlenme, boşanma, fingirti... Başkalâkırdı yok. Saatlerce bunları konuşurlar. Çeneleri yorulmaz: «Ayol... Neclâ, haberin var mı? Perihan Chevrolet'yi satmış, Paccard alıyormuş.» Yahut da: «Aman görme, Nogara yeni modeller getirtmiş. Fevkalâde». Yahut da: «Dün gece Kervansarayın pavyonunda Necmi ile Süheylâ dans ediyordu. Ben Necminin bakışlarını beğenmedim. Oğlan tutkun». Yahut da saatlerce birini bırakır, ötekini çekiştirirler. Nasıl da yorulmaz çeneleri. Hepsi birbirinin yüzüne güler, arkadan söylemediklerini bırakmazlar. Paradan, süsten, eğlenceden başka bir şeyde gözleri yoktur. Aman, istemem, benim canım köyüm gözümde tütüyor. Pariste geceleri hep rüyama girdi.

Nejat, Zeyneb'in samimî olduğunu görünce, sordu:

— Milyonları ne yapacaksın?

— Hepsini köye sarfedeceğim. Elektrik, su getirteceğim. Yollar, köprüler yaptıracağım. Sağlık evi açtıracağım. Fakir kızları evlendireceğim. Memleketin en güzel köyü olacak benim köyüm.

Nejat ayağa kalktı, Zeyneb'in önünde durdu, boynunu bükerek sordu:

— İyi ama, ben ne yapacağım? Senden nasıl ayrılacağım?

Zeynep onun yüzüne müstehzi gözlerle bakarak cevap verdi :

— Sen mi? İstersen köye gelirsin, sağlık evinin doktoru olursun. Bu dalâvereli yaşamaktan kendini kurtarırsın. Ben de sana yüksek maaş veririm.

Çapkın bir bakışla ilâve etti:

— Fakat başka bir şey vermem. Bir evin olur, o kadar. Ben de artık uslu yaşıyacağım. İyi kalpli, akıllı bir köy kadını olacağım. Ömrümün sonuna kadar dul kalacağım.

Nejat Zeynebe yaklaştı, gözlerinde hâkim bir istihza ile sordu:

— 1 —

— 2 —

— Sen mi?

Zeynep de ayağa kalktı ve cevap verdi:

— Ben!..

Nejat ona biraz daha yaklaştı:

— Vay Nonoşum!

Dedi ve onu kucaklamak istedi.

O zaman, sağ yanağında müthiş bir tokat şakladı.

Zeynep, koştu, mantosunu ve şapkasını giydi, çıkıp gitti!

Nejat bir daha onu görmedi.

Yirmi gün kadar sonra, gazeteler, Cavidin Londrada öldüğünü haber vermişlerdi.

Aylar geçti, Nejat Zeynepten haber alamadı. Bazıları onun köyüne gittiğini, bazıları da, Pariste seviştiği zengin bir Amerikalının İstanbula gelerek onu alıp Amerikaya götürdüğünü söylüyorlardı.

Hangisi doğru?

Nejat, hakikatin peşine düşemedi. Çünkü o sıralarda başka bir sosyete karıya tutulmuştu ve Zeyneple uğraşmağa vakti yoktu.

Arada bir kendi kendine soruyordu: «Köyüne mi gitti, Amerikaya mı?» Sonra, omuzlarını kaldırıp indirerek yine kendi kendine şu cevabı veriyordu: «Bu garip dünyada ikisi de mümkün.»

SON

AKBABA'NIN YENİ ROMANI

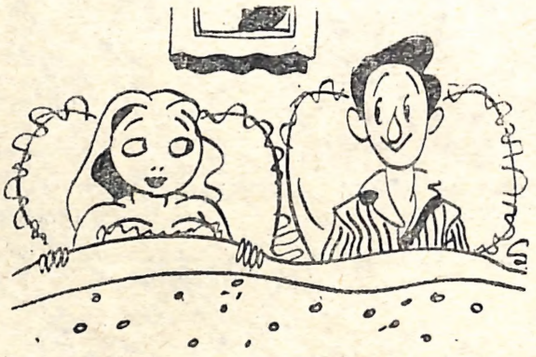

JİGOLO TEVFİK

★ Jigolo Tevfik, aşka susamış, zengin dulların, heyecan ve ihtiras arayan kadınların kurtarıcısı!..

★ Jigolo Tevfik, para harcamadan, iyi yaşamanın yolunu bulan, kurnaz olduğu kadar yakışıklı bir genç!..

★ Jigolo Tevfik, kadın denilen meçhulün püf noktasını bulan günün adamı!..

Size her zaman gördüğünüz, uzaktan tanıdığınız insanların iç âlemlerini anlatacak olan bu aşk, ihtiras ve macera romanını, güzel ve renkli resimlerle süslü olarak :

Gelecek Sayımızda

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

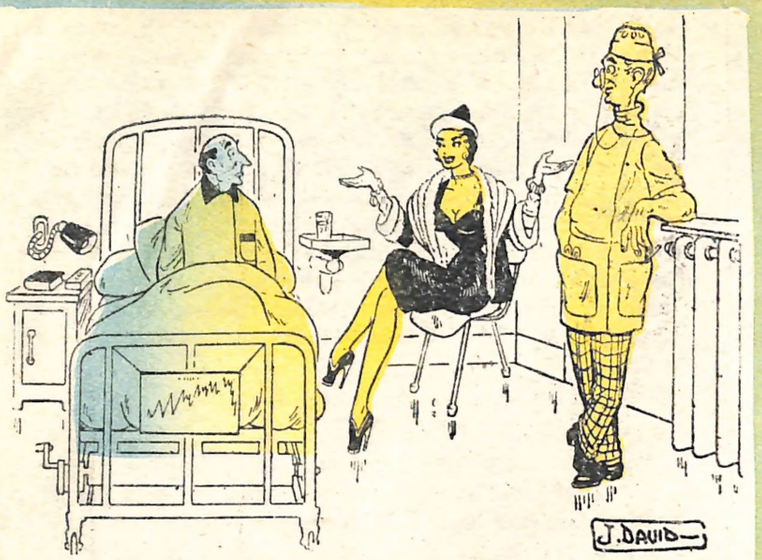

— Kocacığım, üstada itimat et... Eğer ilk kocama kendileri ameliyat yapmamış olsaydılar, seninle evlenemezdik!..

(Fransız)

— Çabuk kamarama bir şişe şampanya, iki kadeh ve bol meyva götür... Müzik de hazır olsun!..

(Fransız)

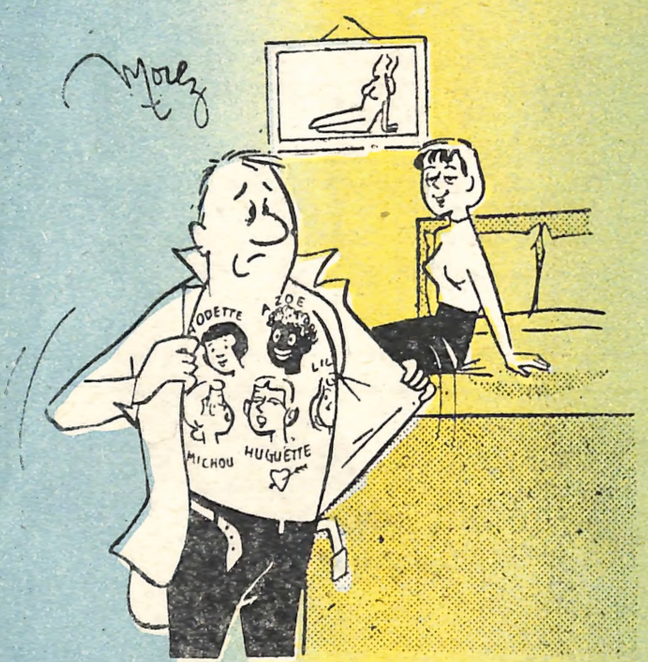

— İlk sevdiğin kadın ben olduğuma yemin et bakayım!..

(Fransız)

— Ne yapacaksın vizon kürkü karıcığım? Bak, vücudunun bütün güzel çizgileri kayboluyor!..

(Fransız)

FOTOĞRAFÇIDA :

— Altı kartpostalın on iki lira olduğunu duyduktan sonra gülümseyebilirim?..

(Fransız)

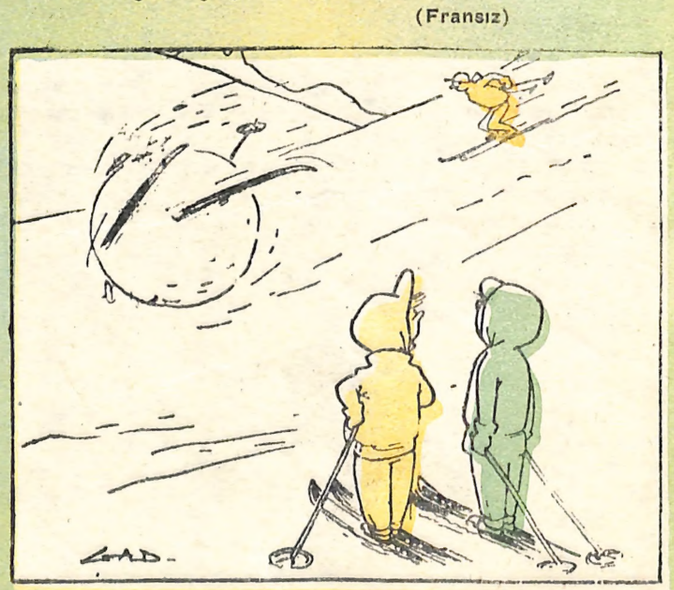

— Görüyor musun.. Bak, benim babam seninkini geçti!..

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:
Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ · DAHA CAZİP · DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 safir

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM halîne sokmayın

---

Türkiye
İş
Bankası

1.500.000 Liralık Plânın
ilk iki çekilişi

1 Mart:

Bahçeli 3 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

3 Mayıs:

Bahçeli 3 Ev

150 Liralık Bir Küçük Câri Hesap Açtırınız

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Ben annemin evine gidiyorum...
— Zahmet etme... Babandan mektub aldım: «Karım annesinin evine gitti» diyor!